Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

27 септември 2017 година*

„Преюдициално запитване — Интелектуална собственост — Регламент (ЕО) № 6/2002 — Член 20, параграф 1, буква в), член 79, параграф 1 и членове 82, 83, 88 и 89 — Иск за нарушение — Ограничаване на правата, предоставени от промишления дизайн на Общността — Понятие „демонстрационна цел“ — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Член 6, точка 1 — Компетентност по отношение на съответник с местожителство извън държавата членка на съда — Териториален обхват на компетентността на съдилищата, произнасящи се по промишлени дизайни на Общността — Регламент (ЕО) № 864/2007 — Член 8, параграф 2 — Приложим закон за исканията за приемане на мерки във връзка със санкциите и с другите мерки“

По съединени дела C-24/16 и C-25/16

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Oberlandesgericht Дюселдорф (Висш областен съд Дюселдорф, Германия) с актове от 7 януари 2016 г., постъпили в Съда на 18 януари 2016 г., в рамките на производства по дела

Nintendo Co. Ltd

срещу

BigBen Interactive GmbH,

BigBen Interactive SA,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: M. Ilešič (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функциите на съдия от втори състав, A. Prechal, C. Toader и E. Jarašiūnas, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: R. Schiano, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 декември 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Nintendo Co. Ltd, от A. von Mühlendahl и H. Hartwig, Rechtsanwälte,

* Език на производството: немски.

– за BigBen Interactive GmbH и BigBen Interactive SA, от W. Götz, C. Onken и C. Kurtz, Rechtsanwälte,

– за Европейската комисия, от T. Scharf и M. Wilderspin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 март 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 20, параграф 1, буква в), член 79, параграф 1 и членове 82, 83, 88 и 89 от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70), на член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74) и на член 8, параграф 2 и член 15 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“) (ОВ L 199, 2007 г., стр. 40).

2 Запитванията са отправени в рамките на спорове между Nintendo Co.Ltd (наричано по-нататък „Nintendo“), установено в Япония дружество, от една страна, и от друга страна, BigBen Interactive GmbH (наричано по-нататък „BigBen Германия“), установено в Германия дружество, и BigBen Interactive SA (наричано по-нататък „BigBen Франция“), установено във Франция дружество майка на BigBen Германия, във връзка с исковете за нарушение, което се твърди, че е извършено от ответниците по делата в главните производства, на правата, предоставени на Nintendo от притежаваните от него промишлени дизайни на Общността.

Правото на Съюза

Регламент № 44/2001

3 Регламент № 44/2001 заменя в отношенията между държавите членки Конвенцията относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Брюксел на 27 септември 1968 г. (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3, наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“). Регламент № 44/2001 също е отменен и заменен с Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1), приложим от 10 януари 2015 г. В преходните разпоредби от последния регламент член 66 предвижда в параграф 1, че той „се прилага само по отношение на [образувани] съдебни производства, […] по отношение на формално съставени или вписани автентични актове и на одобрени или сключени съдебни спогодби на или след 10 януари 2015 г.“.

4 Съображение 11 от Регламент № 44/2001 предвижда:

„Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор. […]“.

5 Съгласно член 6, точка 1 от посочения регламент:

„Срещу лице с местоживеене в държава членка може също така да бъде предявен иск:

1) когато то е един от множество ответници в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“.

6 Съгласно член 68, параграф 2 от посочения регламент:

„Дотолкова, доколкото настоящият регламент заменя разпоредбите на Брюкселската конвенция между държавите членки, всяко позоваване на конвенцията се разбира като позоваване на настоящия регламент“.

Регламент № 6/2002

7 Съображения 6, 7, 22 и 29—31 от Регламент № 6/2002 гласят следното:

6) […] целите на предложеното действие, а именно закрилата на единен промишлен дизайн за единна територия, включваща всички държави членки, не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от отделните държави членки, поради мащаба и ефектите от създаването на единен промишлен дизайн на Общността и [на] орган по промишления дизайн на Общността,

[…]

7) Една засилена закрила на промишления дизайн би имала резултат не само за насърчаване на приноса на отделните автори на промишлени дизайни към общото превъзходство [на Съюза] в тази област, но и в даването на предимство на иновацията и развитието на новите продукти и инвестирането в тяхното производство.

[…]

22) Привеждането на тези права в действие се оставя на националното право. Необходимо е, следователно, да се предвидят някои основни уеднаквени санкции във всички държави членки.

[…]

29) Особено важно е, упражняването на поверените от промишлени дизайни на Общността права да [бъде] ефективно гарантиран[о] за цялата територия на [Съюза].

30) При системата за уреждане на спорове трябва да [се] избягва[…] във възможно най-голяма степен "forum shopping". В този смисъл е необходимо да се установят ясни правила относно международните правомощия.

31) Настоящият регламент не изключва прилагането към защитените чрез промишления дизайн на Общността дизайни, на законите за индустриалната собственост или други такива, на законите на държавите членки, като например [тези], отнасящ[и], се до закрила чрез регистриране или тези разпоредби, отнасящи се до нерегистрираните промишлени дизайни, търговските марки, патентите и полезните модели, до нелоялната конкуренция и гражданската отговорност“.

8 Член 1, параграф 3 от този регламент гласи:

„Промишленият дизайн на Общността има единен характер. Той има еднакво действие в [целия Съюз]. Той не се регистрира, не се прехвърля, не е предмет на отказ, нито на решение за обявяване на недействителност, нито неговото използване може да бъде забранявано, като това важи за [целия Съюз]. Този принцип се прилага винаги, с изключение на случаите, когато с настоящия регламент се предвижда друго“.

9 Съгласно член 19, параграф 1 от посочения регламент:

„Регистрираният промишлен дизайн на Общността дава на своя притежател изключителното право да използва и да забранява на всеки друг използването на промишления дизайн, без негово съгласие. Горепосоченото използване обхваща по-специално, създаването, предлагането, разпространението на пазара, вноса, износа или използването на продукт, в който е включен или към който е приложен промишленият дизайн, или складирането на такъв продукт за тези цели“.

10 Член 20 от Регламент № 6/2002, озаглавен „Ограничаване на правата, предоставяни от промишления дизайн на Общността“, предвижда в параграф 1:

„Правата, предоставени от промишления дизайн на Общността, не се упражняват по отношение на:

а) действия, извършвани на частни начала и с нетърговска цел;

б) действия извършвани с експериментална цел;

в) действия по репродуциране с демонстрационна или учебна цел, доколкото тези действия са съвместими със законните търговски практики, не вредят неправомерно на обикновената употреба на промишления дизайн и източникът им е посочен.“

11 Член 79, параграф 1 от този регламент гласи:

„Ако няма други специфични разпоредби, предвидени от настоящия регламент, към съдебни производства, относно промишлените дизайни на Общността и заявки за регистриран промишлен дизайн на Общността, както и производства, свързани с искове на основата на дизайни на Общността или национални промишлени дизайни, ползващи се с кумулативна закрила, се прилагат разпоредбите на [Брюкселската конвенция]“.

12 По силата на член 79, параграф 3 от посочения регламент членове 2 и 4, член 5, параграфи 1, 3, 4 и 5, член 16, параграф 4 и член 24 от Брюкселската конвенция не се прилагат при производства по отношение на искове и претенции, посочени в член 81 от същия регламент. От член 79, параграф 3 следва също, че членове 17 и 18 на тази Конвенция се прилагат в рамките, предвидени от член 82, параграф 4 от Регламент № 6/2002.

13 Съгласно член 80, параграф 1 от този регламент:

„Държавите членки посочват на своя територия възможно най-ограничен брой национални първоинстанционни и второинстанционни правораздаващи органи (съдилища, които се произнасят по промишлените дизайни на Общността), натоварени с функциите, предоставени им от настоящия регламент“.

14 Член 81, буква а) от този регламент предвижда:

„Съдилищата, произнасящи се по промишлени дизайни на Общността имат изключителна юрисдикция:

а) по искове за нарушения и — ако е предвидено по националното право […] — за заплаха от нарушение на промишлен дизайн на Общността“.

15 Член 82 от Регламент № 6/2002 гласи:

„1. Ако няма други изрични разпоредби на настоящия регламент, както и разпоредби на [Брюкселската конвенция], които се прилагат по силата на член 79, производствата по отношение на дела и искове по член 81, се завеждат пред съдилищата на държавата членка, на територията на която ответникът има местожителство или, ако не е с местожителство в една от държавите членки, в която и да е държава членка, в която той има предприятие.

[…]

5. Производства по отношение на делата и исковете, посочени в член 81, буква а) и буква г) могат да се отнесат до съдилища на държавата членка на територията, на която е извършено нарушението или е възникнала заплаха от нарушение“.

16 Съгласно член 83 от този регламент:

„1. Съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, чиято юрисдикция се основава на член 82, параграфи 1, 2, 3 или 4, е в правото си да постанови съдебно решение за нарушение, [извършено или за което има заплаха да бъде извършено] на територията на всяка държава членка.

2. Съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, чиято юрисдикция се основава на член 82, параграф 5, има юрисдикция само по отношение на действия по нарушения, извършени или за които има заплаха да бъдат извършени на територията на държавата членка, където е местоположението на съда“.

17 Член 88, параграфи 2 и 3 от този регламент има следното съдържание.

„2. За всички въпроси, които не влизат в приложното поле на настоящия регламент, съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността, прилага своето национално право, включително и международното частно право.

3. Ако няма други изрични разпоредби, предвидени с настоящия регламент, съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността, прилага процесуалните правила за този тип производство по регистриране на промишлени дизайни на Общността, които се прилагат в държавата членка, на чиято територия е разположен съдът“.

18 Съгласно член 89 от Регламент № 6/2002

„1. Когато по иск за нарушение или заплаха за нарушение съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността установи, че ответникът е нарушил или застрашава да наруши промишлен дизайн на Общността, той разпорежда, освен ако има особени причини да действа по друг начин, следните мерки:

а) мярка, забраняваща на ответника да продължи действията по нарушението или заплахата за нарушение;

б) мярка за изземване на продуктите от нарушението;

в) мярка за изземване на материалите и инструментите, […];

г) всяка мярка, налагаща други санкции, предвидени от правото, включително от международното частно право, на държавата членка, в която е извършено нарушението или заплахата за нарушение.

2. Съдът, произнасящ се по промишлените дизайни на Общността предприема, съгласно националното право, съответните мерки, чиято цел е да осигурят съобразяването с мерките, посочени в параграф 1“.

Регламент № 864/2007

19 Съгласно съображения 6, 7, 13, 14, 16 и 19 от Регламент № 864/2007:

„6) Правилното функциониране на вътрешния пазар поражда необходимостта стълкновителните норми в държавите членки да препращат към едно и също национално право, без оглед на държавата на съда, в който е подаден искът, за да се подобри предвидимостта на изхода на спора, сигурността по отношение на приложимото право и свободното движение на съдебни решения.

7) Предметът и разпоредбите на настоящия регламент следва да са в съответствие с Регламент [№ 44/2001] и актовете, уреждащи приложимото право към договорни задължения“.

[…]

13) Еднообразните норми, прилагани независимо от правото, към което препращат, могат да предотвратят риска от нарушаване на състезателността между страните по правни спорове в [Съюза].

14) Изискването за правна сигурност и необходимостта от решаване на всеки отделен спор са най-съществените елементи на пространството на правосъдие. Настоящият регламент урежда най-подходящите за постигането на тези цели критерии за привързване. Ето защо настоящият регламент предвижда една обща норма, но наред с това и специални норми, а в някои разпоредби и „клауза за дерогация“, която позволява отклоняване на тези норми, когато от обстоятелствата по случая е видно, че непозволеното увреждане е очевидно

по-тясно свързано с друга държава. Така този набор от правила създава гъвкава рамка от стълкновителни норми. Същевременно това дава възможност на сезирания съд да подходи по подходящия начин към всеки отделен случай.

[…]

16) Еднообразните норми следва да подобрят предвидимостта на съдебните решения и да осигурят разумен баланс между интересите на лицето, чиято отговорност се търси, и увреденото лице. Наличието на връзка с държавата, в която е настъпила пряката вреда (lex loci damni) води до справедлив баланс между интересите на лицето, чиято отговорност се търси, и увреденото лице, и същевременно отразява съвременния подход към гражданската отговорност и разработването на системи на обективна отговорност.

[…]

19) Следва да се предвидят особени стълкновителни норми за някои специални състави на непозволено увреждане, когато общото правило не позволява да се постигне разумен баланс между заложените интереси“.

20 Съгласно член 4, параграф 1 от този регламент:

„Освен ако не е предвидено друго в настоящия регламент, приложимото право към извъндоговорни задължения, произтичащи от непозволено увреждане, е правото на държавата, в която е настъпила вредата, независимо в коя държава е настъпил вредоносният факт и независимо в коя държава или държави настъпват непреките последици от този факт“.

21 Член 8, параграфи 1 и 2 от този регламент предвижда:

„1. Правото, приложимо към извъндоговорни задължения, произтичащи от нарушаване на права върху обекти на интелектуална собственост, е правото на държавата, в която се търси закрилата на тези права.

2. В случай на извъндоговорни отношения, произтичащи от нарушаване на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост, приложимото право за всеки неуреден от съответен акт на Общността въпрос е правото на държавата, в която е извършено нарушението“.

22 По смисъла на член 15, букви а), г) и ж), от същия регламент:

„Приложимото към извъндоговорни задължения право по силата на настоящия регламент урежда в частност:

а) основанието и границите на отговорността, включително определянето на лицата, на които може да се търси отговорност за извършени от тях действия;

[…]

г) в границите на предоставените на съда правомощия от неговото процесуално право, мерките, които съдът може да постанови, за да осигури предотвратяване, прекратяване или обезщетяване на вредата;

[…]

ж) отговорност за вреди, причинени от другиго“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

23 Nintendo е мултинационално дружество, което произвежда и продава видеоигри и конзоли за видеоигри, сред които са конзолата за видеоигри Wii и допълнителните артикули към нея. То притежава няколко регистрирани промишлени дизайни на Общността за допълнителни артикули към Wii като дистанционно управление Wii, допълнителния артикул Nunchuck за дистанционното управление Wii, даващ възможност да се контролират по различен начин съвместимите игри, свързващият елемент, наричан Wii Motion Plus, който може да се включи към дистанционното управление, както и Balance Board, допълнително устройство, позволяващо на играча да контролира играта чрез измененията на теглото.

24 BigBen Франция произвежда дистанционни управления и други допълнителни артикули, съвместими с конзолата за видеоигри Wii, и като използва сайта си в интернет, ги продава пряко на потребители, намиращи се във Франция, Белгия и Люксембург, и на дъщерното си дружество BigBen Германия. BigBen Германия продава произведените от BigBen Франция продукти на потребители в Германия и Австрия, като използва сайта си в интернет.

25 От представената на Съда преписка се установява, че BigBen Германия няма собствени запаси от продуктите. Затова то предава поръчките, които получава от потребителите, на BigBen Франция. Доставката на продуктите, за които се твърди, че са продукти от нарушението, се осъществява от Франция. BigBen Германия и BigBen Франция използват също изображения на продукти, съответстващи на притежавани от Nintendo защитени промишлени дизайни, във връзка със законната търговия, включително с цел реклама на някои други продукти, търгувани от тях.

26 Nintendo счита, че търговията на BigBen Германия и BigBen Франция с някои произведени от второто дружество продукти нарушава правата, които то черпи от притежаваните от него регистрирани промишлени дизайни на Общността. То смята също, че на тези две дружества не може да бъде признато правото да използват в търговската си дейност изображенията на продуктите, съответстващи на тези защитени промишлени дизайни. Поради това то сезира Landgericht Düsseldorf (Областен съд Дюселдорф, Германия) с искове срещу BigBen Германия и BigBen Франция за установяване на нарушение от тяхна страна на правата, предоставени му от тези промишлени дизайни.

27 Тази юрисдикция признава наличието на нарушение на правата върху регистрирани промишлени дизайни на Общността на Nintendo от страна на BigBen Германия и BigBen Франция. Тази юрисдикция обаче отхвърля исковете относно използването от ответниците в главните производства на изображенията на продуктите, съответстващи на тези промишлени дизайни. Затова посочената юрисдикция осъжда BigBen Германия да преустанови да използва посочените промишлени дизайни на територията на Съюза и уважава също, без териториално ограничение, допълнителните искания на Nintendo за получаване на държани от ответниците в главните производства различни сведения, сметки и документи, за установяване на задължението за обезщетяването му, за разпореждане да се унищожат и изтеглят спорните продукти, както и за публикуване на съдебното решение и възстановяване на направените от Nintendo разходи за адвокат (наричани по-нататък „допълнителните искания“).

28 Landgericht Düsseldorf (Областен съд Дюселдорф) приема, че има международна компетентност по отношение на BigBen Франция, и го осъжда да преустанови използването на спорните защитени промишлени дизайни на територията на Съюза. Във връзка с допълнителните искания той ограничава действието на решението си до действията на BigBen Франция, свързани със спорните продукти, доставяни от него на BigBen Германия, без да приеме териториално ограничение на действието на решението си. Той приема за приложимо право правото на мястото на нарушението и приема, че в случая това са германското, австрийското и френското право.

29 Както Nintendo, така и ответниците в главните производства подават въззивни жалби срещу това решение до Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф).

30 В подкрепа на жалбата си BigBen Франция твърди, че германските юрисдикции не са компетентни да приемат по отношение на него мерки с действие в целия Съюз, и счита, че такива мерки могат да имат само ограничено до националната територия действие. Nintendo от своя страна оспорва ограничаването на тези мерки само по отношение на продуктите, попадащи във веригата за доставка между ответниците в главните производства. Nintendo изтъква също, че на ответниците в главните производства не може да бъде признато правото да използват в стопанската си дейност и за целите на търговията на собствените си продукти изображенията на продуктите, съответстващи на неговите регистрирани промишлени дизайни, докато ответниците в главните производства поддържат, че това използване е съвместимо с Регламент № 6/2002. Обратно на това, което приема Landgericht Düsseldorf (Областен съд Дюселдорф), Nintendo смята освен това, че за исканията му по отношение на BigBen Германия трябва да се приложи германското право, а за исканията по отношение на BigBen Франция — френското право.

31 Nintendo иска от запитващата юрисдикция да разпореди на ответниците в главните производства да не произвеждат, внасят, изнасят, използват или притежават за тези цели спорните продукти в Съюза и/или да изобразяват тези продукти, дори да използват изображенията на тези продукти, съответстващи на промишлените дизайни на Общността на Nintendo, на цялата територия на Съюза. Искането на Nintendo относно преустановяването на производството на продуктите, които според него нарушават притежаваните от него регистрирани промишлени дизайни на Общността, се отнася само до BigBen Франция.

32 Nintendo иска освен това да бъдат уважени и допълнителните му искания.

33 При тези обстоятелства запитващата юрисдикция излага на първо място, че международната ѝ компетентност по отношение на исканията срещу BigBen Франция произтича от член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002, във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, тъй като исканията на Nintendo срещу BigBen Германия и BigBen Франция са свързани поради наличието между двамата ответници в главните производства на веригата за доставка на продуктите, за които се твърди, че са продукти от нарушение. С оглед на изложените пред нея доводи, както от Nintendo, така и от BigBen Франция, тази юрисдикция обаче не е сигурна, че действието на решението, постановено от Landgericht Düsseldorf (Областен съд Дюселдорф), по отношение на BigBen Франция, относно исканията на Nintendo, е съобразено с разпоредбите на Регламенти № 44/2001 и № 6/2002.

34 На второ място, запитващата юрисдикция уточнява, че въпросът относно обстоятелствата, при които трето лице може законосъобразно да използва изображението на продукт, съответстващ на промишлен дизайн на Общността, за рекламата на продуктите, които търгува и които са допълващи към продукти, съответстващи на такъв регистриран промишлен дизайн, не е поставян досега. Затова е необходимо тълкуване на понятието „демонстрационна цел“ по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002.

35 На трето място, тази юрисдикция има съмнения относно приложимия закон по отношение на допълнителните искания на Nintendo, по отношение както на първия, така и на втория ответник в главните производства, и в този контекст си поставя въпроси именно за приложното поле на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007.

36 При тези обстоятелства Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд Дюселдорф) решава да спре производствата и да постави на Съда изложените по-долу преюдициални въпроси, формулирани по един и същ начин по дела C-24/16 и C-25/16:

„1) Може ли в рамките на производство за уреждане на права по промишлен дизайн на Общността съдът на държава членка, чиято компетентност по отношение на установен в друга държава членка ответник се основава единствено на член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, на основание, че същият е снабдявал установен в тази държава членка ответник с потенциално нарушаващи защитени права стоки, да постанови спрямо първия ответник мерки, които са с действие на територията на Съюза и надхвърлят отношенията по доставки, от които произтича компетентността на този съд?

2) Следва ли Регламент № 6/2002, по-специално член 20, параграф 1, буква в), да се тълкува в смисъл, че трето лице може да репродуцира за търговски цели промишлен дизайн на Общността, когато иска да разпространява допълнителни артикули към съответстващи на промишления дизайн на Общността стоки на притежателя? При утвърдителен отговор, какви са приложимите критерии?

3) Как се определя държавата, „в която е извършено нарушението“, по смисъла на разпоредбата на член 8, параграф 2 от Регламент [№ 864/2007,] в хипотезите, в които нарушителят:
   а) предлага стоки, нарушаващи промишлени дизайни на Общността, чрез интернет сайт и този интернет сайт е насочен включително към държави членки, различни от държавата членка, в която нарушителят е установен;
   б) транспортира стоки, нарушаващи промишлени дизайни на Общността, в държава членка, различна от тази, в която е установен?

Следва ли член 15, букви а) и ж) от посочения регламент да се тълкува в смисъл, че така определеното приложимо право се прилага и спрямо действия на други участващи лица?“.

37 С решение на председателя на Съда от 1 февруари 2016 г. дела C-24/16 и C-25/16 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производство и на съдебното решение.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

38 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че когато международната компетентност на сезиран с иск за нарушение съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, се основава на член 82, параграф 1 от Регламент № 6/2002 по отношение на един ответник, а по отношение на друг, втори ответник, установен в друга държава членка, на посочения член 6, точка 1, във връзка с член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002, тъй като този втори ответник произвежда и доставя на първия продуктите, които същият търгува, по искане на ищеца, този съд може да приеме по отношение на втория ответник мерки по член 89, параграф 1 и член 88, параграф 2 от Регламент № 6/2002, включващи също и действия на този втори ответник, различни от свързаните с веригата за доставка, посочена по-горе, и ако са налице условията за това, с действие, което се простира върху цялата територия на Съюза.

39 В това отношение следва да се отбележи, че според член 82 от Регламент № 6/2002, ако няма други приложими изрични разпоредби на същия регламент, както и разпоредби на Брюкселската конвенция, като по силата на член 68, параграф 2 от Регламент № 44/2001 позоваването на тази конвенция трябва да се разбира като позоваване на посочения регламент, компетентността на произнасящите се по промишлени дизайни на Общността съдилища, предвидени в член 80, параграф 1 от Регламент № 6/2002 да разглеждат исковете и жалбите, посочени в член 81 от същия регламент, произтича от правилата, предвидени пряко в този регламент (вж. в този смисъл решение от 13 юли 2017 г., Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, т. 39).

40 Посоченият член 82, параграф 1 предвижда, че производствата по отношение на тези дела и искове основно са от международната компетентност на съдилищата на държавата членка, на територията на която ответникът има местожителство, или, ако не е с местожителство в една от държавите членки, в която и да е държава членка, в която той има предприятие.

41 Колкото до параграф 5 от посочения член 82, той установява алтернативна компетентност за произнасящите се по промишлени дизайни на Общността съдилища на държавата членка, на територията, на която е извършено нарушението или е възникнала заплаха от нарушение.

42 Тези правила имат характер на lex specialis по отношение на съдържащите се в Регламент № 44/2001 правила (решение от 13 юли 2017 г., Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, т. 39).

43 По смисъла на член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002, ако няма разпоредби в обратен смисъл, предвидени от този регламент, към съдебни производства относно промишлените дизайни на Общността се прилагат разпоредбите на Регламент № 44/2001. Във връзка с това в параграф 3 от същия член 79 са изброени разпоредбите от Регламент № 44/2001, които не са приложими при производства по отношение на искове и претенции, посочени в член 81 от Регламент № 6/2002.

44 Член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 не е сред изброените в посочения член 79, параграф 3 разпоредби. Освен това в lex specialis, каквито са предвидените в Регламент № 6/2002 правила, припомнени в точки 40 и 41 от настоящото решение, няма допълнителни уточнения относно условията за прилагане на член 6, точка 1. Поради това по силата на тази разпоредба и при положение че предвидените в нея условия са спазени, съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, като запитващата юрисдикция по делата в главните производства, може да бъде компетентен да разгледа иск, предявен срещу ответник, който не е с местожителство в държавата членка, в която се намира този съд.

45 За целите на прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 следва да се провери дали между различните искове, предявени от един и същ ищец срещу различни ответници, съществува такава връзка, че е налице интерес да бъдат разгледани заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства. За да се разглеждат решенията като противоречащи си, не е достатъчно да съществува различие в разрешаването на спора, а е необходимо и това различие да се вписва в рамките на едни и същи фактически и правни обстоятелства (решение от 21 май 2015 г., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, т. 20 и цитираната съдебна практика).

46 В това отношение от практиката на Съда, наистина в областта на патентите, следва, че когато няколко юрисдикции на различни държави членки са сезирани с искове за нарушение на европейски патент, издаден във всяка от тези държави, срещу ответници с местожителство в тези държави, за нарушения, които се твърди, че са извършени на тяхна територия, евентуални различия между постановените от съответните юрисдикции решения няма да се вписват в едно и също правно положение, щом като всеки иск за нарушение на европейски патент трябва да се прецени с оглед на действащото национално законодателство във всяка от държавите членки, за

които той е издаден. Така евентуално различаващи се решения няма да бъдат квалифицирани като противоречащи си (решение от 13 юли 2006 г., Roche Nederland и др., C-539/03, EU:C:2006:458, т. 30—32).

47 Като се позовават на тази съдебна практика, ответниците по делата в главните производства сочат в производството пред Съда по-конкретно че някои от исканията на ищеца в главните производства за получаване на сведения, сметки и документи от тези ответници, за установяване на задължението за обезщетяване, за унищожаване и изтегляне на спорните продукти, за възстановяване на разходите за адвокат и публикуване на съдебното решение, зависят от прилагането от компетентния съд на разпоредбите от националното право и затова не могат да се впишат в едно и също правно положение. Наистина, както отбелязва генералният адвокат в точки 45—52 от заключението си, такива искания са посочени в член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 или в член 88, параграф 2 от него, като всяка от тези разпоредби препраща към националното право. От това следва, че тези искания не са уредени самостоятелно с Регламент № 6/2002, а попадат в приложното поле на приложимото национално право (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, т. 52—54).

48 Запитващата юрисдикция обаче смята, че по делата в главните производства условието относно наличието на едно и също правно положение е изпълнено, след като предявените пред нея искове на Nintendo срещу двамата ответници по делата в главните производства реално се вписват в едно и също правно положение поради единния характер на правата, предоставени от промишлен дизайн на Общността, както и с оглед на частичната хармонизация на средствата за осигуряване зачитането на правата върху интелектуалната собственост, осъществено с Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56 и поправка в ОВ L 195, 2004 г., стр. 16).

49 Във връзка с това следва да се отбележи, че чрез предявяването на иск за нарушение този притежател цели да защити именно закрепеното в член 19 от Регламент № 6/2002 изключително право да използва своя промишлен дизайн на Общността и да забрани на третите лица всяко негово неразрешено използване. След като това право произвежда едни и същи последици на цялата територия на Съюза, обстоятелството, че някои от мерките, които може да бъдат приети от компетентната юрисдикция, за да се гарантира зачитането на това право, зависят от разпоредбите на националното право, е без значение за съществуването на едно и също правно положение и за целите на прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001.

50 Що се отнася до условието за едно и също фактическо положение, от актовете за преюдициално запитване се установява, че запитващата юрисдикция изхожда от предпоставката, че наличието на доставки на продукти, за които се твърди, че са продукти от нарушение, осъществявани, първо, от BigBen Франция на BigBen Германия, а след това от второто дружество на неговите клиенти, позволява да се приеме, че това условие е изпълнено. Тя се пита обаче дали мерките, които ищецът в главните производства иска да бъдат приети, могат да са само за тези доставки, на които се основава нейната компетентност, или те могат да бъдат освен това и за други доставки, като осъществяваните само от BigBen Франция.

51 С оглед на обстоятелствата по делата в главните производства, когато единият от ответниците по делата в главните производства е дружество майка, а другият — дъщерно дружество, които ищецът в главните производства упреква за сходни, дори еднакви нарушения на едни и същи защитени промишлени дизайни и които са свързани с еднакви продукти, за които се твърди, че са предмет на нарушение, произведени от дружеството майка, което ги продава за своя сметка в някои държави членки и ги продава също на дъщерното си дружество, за да ги търгува то в

други държави членки, следва да се припомни, че Съдът вече се е произнесъл, че когато дружества ответници, принадлежащи към една и съща група, действат по един и същ или сходен начин, в съответствие с обща политика, изработена само от едно от тях, трябва да се счита, че е налице едно и също фактическо положение (вж. по-специално решение от 13 юли 2006 г., Roche Nederland и др., C-539/03, EU:C:2006:458, т. 34).

52 При това положение и с оглед на преследваната с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 цел именно да се избегне рискът от противоречащи си решения, наличието на едно и също фактическо положение, при такива обстоятелства, ако те бъдат установени, което запитващата юрисдикция трябва да провери, и когато е направено искане в този смисъл, трябва да включва всички действия на различните ответници, включително доставките, осъществени от дружеството майка за негова сметка, и да не се ограничава до някои аспекти или до някои елементи от тях.

53 Що се отнася до териториалния обхват на мерките относно санкциите и другите мерки, поискани от ищеца по делата в главните производства по отношение на всеки от ответниците в главните производства, следва да се отбележи, че Съдът вече се е произнесъл, че териториалният обхват на забрана за продължаване на действия, нарушаващи или създаващи опасност от нарушаване на правата върху марка на Общността, по смисъла на член 98, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Света от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен с Регламент (ЕО) № 3288/94 на Съвета от 22 декември 1994 г. (ОВ L 349, 1994 г., стр. 83; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 185) (наричан по-нататък „Регламент № 40/94“), се определя както от териториалната компетентност на съда за марките на Общността, който постановява тази забрана, така и от териториалния обхват съгласно Регламент № 40/94 на изключителното право на притежателя на марката на Общността, което е или има опасност да бъде нарушено (решение от 12 април 2011 г., DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, т. 33).

54 С оглед на сходството на разпоредбите на Регламенти № 40/94 и № 6/2002, уреждащи съответно съдебната защита на правата, предоставени от марките на Общността и от промишлените дизайни на Общността, това разрешение може да се транспонира направо за анализа на териториалния обхват на забрана за продължаване на действия по нарушение или заплаха за нарушение на промишлен дизайн на Общността, уредена самостоятелно в член 89, параграф 1, буква а) от Регламент № 6/2002.

55 Различно разрешение не би могло да се приеме и относно определянето на териториалното действие на мерките, постановени от произнасящ се по промишлените дизайни на Общността съд по отношение на исканията за други санкции и мерки, като поисканите по делата в главните производства от Nintendo, които не са самостоятелно уредени в Регламент № 6/2002.

56 В това отношение следва да се припомни, че целта на Регламент № 6/2002, посочена в съображение 29, е да бъде ефективно гарантирано за цялата територия на Съюза упражняването на поверените от промишлени дизайни на Общността права. Тази цел е основна, като се имат предвид, както се установява от член 1, параграф 3 от този регламент, единният характер на такива промишлени дизайни и фактът, че те имат едно и също действие в целия Съюз. Тази цел е постигната в системата за защита на тези права, установена с Регламент № 6/2002, от една страна, с няколко уеднаквени основни санкции, предвидени самостоятелно от този регламент, и от друга страна, от други санкции и мерки, които са от компетентността на националния законодател.

57 Наистина, макар в съображение 22 от този регламент да се признава ясно значението на основните уеднаквени санкции, които целят, която и да е сезираната юрисдикция, да бъдат преустановени неправомерните действия, все пак в същото съображение във връзка със съображение 29 от същия регламент се признава, че мерките, които спадат към националното право, по същия начин целят да допринесат за постигането на същата цел.

58 Затова трябва да се изследва териториалното действие на мерките във връзка със санкции и с други мерки, като поисканите от Nintendo по делата в главните производства, с оглед на припомнените в точка 53 от настоящото решение критерии.

59 На първо място, когато става въпрос за териториалния обхват на правата на притежателя на промишлен дизайн на Общността, предоставени по силата на Регламент № 6/2002, по принцип те се простират върху цялата територия на Съюза, където промишлените дизайни се ползват с еднаква защита и произвеждат действие (вж. по аналогия решение от 12 април 2011 г., DHL Express France (C-235/09, EU:C:2011:238, т. 39).

60 Наистина според член 1, параграф 3 от този регламент промишленият дизайн на Общността има единен характер и еднакво действие в целия Съюз. Според тази разпоредба той не се регистрира, не се прехвърля, не е предмет на отказ, нито на решение за обявяване на недействителност, нито неговото използване може да бъде забранявано, като това важи за целия Съюз. Този принцип се прилага винаги, с изключение на случаите, когато с посочения регламент се предвижда друго.

61 На второ място, когато става въпрос за териториалния обхват на компетентността на съда, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, като този в главното производство, сезиран с иск за нарушение по член 81, буква а) от Регламент № 6/2002, чиято компетентност, по отношение на единия от ответниците, се основава на член 82, параграф 1 от Регламент № 6/2002 и пред който другият ответник, който не е с местоживеене в държавата членка на този съд, е валидно призован по силата на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 във връзка с член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002, следва да се отбележи, че член 83 от Регламент № 6/2002 урежда самостоятелно пределите на компетентността на съдилищата, произнасящи се по промишлени дизайни на Общността, във връзка с нарушенията и уточнява в параграф 1, че съд, чиято юрисдикция се основава на член 82, параграф 1, 2, 3 или 4 от този регламент, е в правото си да постанови съдебно решение за нарушение, извършено или за което има заплаха да бъде извършено на територията на всяка държава членка.

62 Член 83, параграф 2 обаче предвижда, че съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, чиято юрисдикция се основава на член 82, параграф 5 от този регламент, има юрисдикция само по отношение на действия по нарушения, извършени или за които има заплаха да бъдат извършени на територията на държавата членка, където е местоположението на съда.

63 В Регламент № 6/2002 не се уточнява изрично какъв би трябвало да бъде териториалният обхват на компетентността на съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, в положение като описаното в точка 61 от настоящото решение. При все това нито от текста на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, нито от свързаната с него практика на Съда следва, че териториалната компетентност на валидно сезираните по силата на посочения член 6, точка 1 юрисдикции впоследствие се ограничава по отношение на ответника, който няма местожителство в държавата членка на съда.

64 Затова следва да се приеме, че съдът, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, сезиран с иск за нарушение по член 81, буква а) от Регламент № 6/2002, при условия като припомнените в точка 61 от настоящото решение, има териториална компетентност за цялата територия на Съюза и по отношение на ответника, който не е с местожителство в държавата членка на съда.

65 Това тълкуване отговаря на структурата и на целите на Регламент № 6/2002. От една страна, според член 83 от този регламент и както беше припомнено в точки 61 и 62 от настоящото решение, само когато компетентността на съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, се основава на член 82, параграф 5 от същия регламент, такъв съд има компетентност само по отношение действия по нарушения, извършени или за които има заплаха да бъдат извършени на територията на посочената държава членка.

66 От друга страна, това тълкуване може да гарантира постигането на преследваната от Регламент № 6/2002 цел за гарантиране на ефективна закрила на регистрираните промишлени дизайни на Общността на цялата територия на Съюза (вж. в този смисъл решение от 16 февруари 2012 г., Celaya Emparanza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, т. 44).

67 От изложеното по-горе следва, че на първия въпрос трябва да се отговори, че Регламент № 6/2002 във връзка с член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главните производства, когато международната компетентност на сезиран с иск за нарушение съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, по отношение на един първи ответник се основава на член 82, параграф 1 от Регламент № 6/2002, а по отношение на втори ответник, установен в друга държава членка, на член 6, точка 1 във връзка с член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002, поради това че този втори ответник произвежда и доставя на първия продукти, които той продава, този съд може по искане на ищеца да приеме по отношение на втория ответник мерки по член 89, параграф 1 и член 88, параграф 2 от Регламент № 6/2002, включващи също и действията на този втори ответник, различни от свързаните с посочената по-горе верига за доставки, и с обхват за цялата територия на Съюза.

По втория въпрос

68 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че трето лице, което без съгласието на притежателя на правата, предоставени от промишлен дизайн на Общността, използва, включително чрез сайта си в интернет, изображенията на продукти, съответстващи на такива промишлени дизайни, при законосъобразно пускане в продажба на продукти, предназначени за използване като допълнение към специфични продукти на притежателя на правата, предоставени от тези промишлени дизайни, за да обясни или да покаже съвместното използване на така пуснатите в продажба продукти и на специфичните продукти на притежателя на тези права, извършва действия по репродуциране с „демонстрационна“ цел, по смисъла на посочения член 20, параграф 1, буква в), и ако това е така, при какви условия може да се допусне такова действие по репродуциране.

69 Във връзка с това следва първо да се отбележи, че ограничаването на правата, предоставени от промишлените дизайни на Общността, посочено в член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002, се прилага, когато използването на такива защитени промишлени дизайни, осъществявано от трето лице с демонстрационна цел, представлява „действия по репродуциране“ на същите. Двуизмерно изобразяване на продукт, съответстващ на промишлен дизайн на Общността, може да бъде такова действие.

70 След това трябва да се изследва дали това действие е осъществено „с демонстрационна цел“. В член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 във връзка с това няма никакво препращане към правото на държавите членки относно понятието „демонстрационна цел“. Както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа на равенство обаче следва, че при определяне на смисъла и обхвата на разпоредба от правото на Съюза, в която няма изрично препращане към правото на държавите членки, текстът ѝ трябва по принцип да получи навсякъде в Съюза самостоятелно и еднакво тълкуване, което да отчита не само съдържанието на разпоредбата, но и контекста и целта на правната уредба, от която тя е част (вж. по-конкретно решения от 3 септември 2014 г., Deckmyn и Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, т. 14 и от 10 декември 2015 г., Lazar, C-350/14, EU:C:2015:802, т. 21).

71 Що се отнася до използваните в член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 изрази, при сравнителен преглед на текстовете на тази разпоредба на различните езици се установява, че в тях има различия, доколкото в някои от текстовете, а именно тези на френски и нидерландски език, е използван изразът „illustration“ — „демонстрационна“, докато текстове на други езици препращат към понятието за „citation“ („цитиране“), както отбелязва генералният адвокат в точка 74 от заключението си.

72 Според постоянната съдебна практика обаче изцяло буквално тълкуване на текст от правото на Съюза на един или няколко езика, без да се вземат предвид текстовете на останалите езици, не може да има предимство, тъй като еднаквото прилагане на нормите на Съюза налага те да се тълкуват именно в светлината на текстовете на всички езици на Съюза. В случай на несъответствия между текстовете на различни езици на текст на Съюза съответната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. по-конкретно решения от 4 септември 2014 г., Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, т. 46 и цитираната съдебна практика и от 26 април 2017 г., Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, т. 35).

73 Що се отнася до целта на Регламент № 6/2002, следва да се отбележи, че според съображения 6 и 7 от него той въвежда закрилата на промишлените дизайни за единна територия, включваща всички държави членки, засилена закрила на приноса на отделните автори на промишлени дизайни, която би имала за резултат даването на предимство на иновацията и развитието на нови продукти и инвестирането в тяхното производство. Съдът вече е уточнил, че целта на този регламент е да осигури ефективна закрила на промишлените дизайни на Общността (вж. в този смисъл решение от 16 февруари 2012 г., Celaya Emparanza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, т. 44).

74 Затова разпоредбите, които ограничават правата, предоставени на притежателя на такива промишлени дизайни по силата на посочения регламент, като член 20, параграф 1, буква в) от него, трябва да се тълкуват стриктно, без обаче това тълкуване да може да засегне полезния ефект на така установеното ограничаване и да попречи на неговата цел (вж. по аналогия решение от 1 декември 2011 г., Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, т. 109 и 133).

75 Във връзка с това следва да се отбележи, че член 20, параграф 1 от Регламент № 6/2002 предвижда в буква а) ограничаване на предоставените от промишлените дизайни на Общността права в полза на действия, извършвани на частни начала и с нетърговска цел. Тъй като ограничаването на предоставените от промишлените дизайни на Общността права, предвидено в член 20, параграф 1, буква в), е различно от предвиденото в посочената буква а), трябва да се счита, че посочените в него действия по репродуциране трябва да са извършени в контекста на търговска дейност.

76 Що се отнася до обхвата на понятието за демонстрационна цел по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002, следва да се отбележи, от една страна, че целта на тази разпоредба е ограничаването на предоставените от промишления дизайн на Общността права в полза на действия по репродуциране, на което лицето, желаещо да се ползва от това

ограничаване, основава обясненията или коментарите си. От друга страна, както отбелязва и генералният адвокат в точка 75 от заключението си, с оглед на целта на Регламент № 6/2002, посочена в точка 73 от настоящото решение, да се попречи на предприятие, създаващо нови продукти, които са предназначени да бъдат съвместими със съществуващи продукти, съответстващи на притежавани от друго предприятие промишлени дизайни на Общността, да използва изображенията на тези съществуващи продукти при законосъобразно пускане в продажба на собствените му продукти, за да обясни или покаже съвместното използване на двете категории продукти, би могло да обезкуражи иновацията, положение, което посоченият регламент цели да избегне.

77 При това положение трето лице, което търгува законосъобразно с продукти, предназначени да бъдат използвани със специфични продукти, съответстващи на защитени промишлени дизайни, и ги възпроизвежда, за да обясни или покаже съвместното използване на търгуваните от него продукти и продукт, съответстващ на защитен промишлен дизайн, извършва действия по репродуциране с „демонстрационна цел“ по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002.

78 Колкото до въпросите, които си задава запитващата юрисдикция относно условията, при които е възможно позоваване на това ограничаване, следва да се припомни, че от член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 следва, че това ограничаване е поставено в зависимост от спазването на три кумулативни условия, а именно съвместимост на действията по репродуциране с лоялните търговски практики, липса на неоснователна вреда, нанесена на нормалното използване на промишления дизайн поради такива действия, и посочване на източника.

79 Когато става въпрос, първо, за условието относно съвместимостта с лоялните търговски практики на извършените с демонстрационна цел действия по репродуциране, Съдът вече е тълкувал понятието „честна производствена или търговска практика“ по смисъла именно на член 6, параграф 1, буква в) от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година, за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92), в смисъл че то е проява на задължение за лоялност по отношение на законните интереси на притежателя на марката (решение от 17 март 2005 г., Gillette Company и Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, т. 41 и цитираната съдебна практика). Тази практика трябва да се прилага mutatis mutandis за целите на тълкуването на понятието „законни търговски практики“ по смисъла на член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002.

80 При това положение действие по репродуциране с демонстрационна или учебна цел на защитени промишлени дизайни не е съобразено със законните търговски практики по смисъла на тази разпоредба, ако е направено по начин, който създава впечатлението, че съществува търговска връзка между третото лице и титуляря на предоставените от тези промишлени дизайни права, или когато третото лице, което иска да се позове на предвиденото в тази разпоредба ограничаване във връзка с търговията с продукти, които се използват съвместно с продукти, съответстващи на защитени промишлени дизайни, нарушава правата, предоставени на неговия титуляр от защитения промишлен дизайн по силата на член 19 от Регламент № 6/2002, или също когато това трето лице извлича неоснователно полза от търговската репутация на този титуляр (вж. по аналогия решение от 17 март 2005 г., Gillette Company и Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, т. 42, 43, 45, 47 и 48).

81 Задача на националните юрисдикции е да проверяват спазването на условието за съвместимостта на действията по репродуциране, осъществено с демонстрационна цел, със законните търговски практики, като в това отношение вземат предвид всички релевантни за случая обстоятелства, по-конкретно цялостното представяне на търгувания от третото лице продукт.

82 Второ, когато става въпрос за условието осъществени с демонстрационна цел действия по репродуциране да не засягат неоснователно нормалното използване на промишления дизайн на Общността, следва да се отбележи, че целта на това условие е именно да не допусне действието по репродуциране с демонстрационна цел да се отрази неблагоприятно на стопанските интереси, които титулярът на предоставените от промишлените дизайни на Общността права би могъл да извлече от нормално използване на тези промишлени дизайни. Запитващата юрисдикция вече е посочила, че според нея това второ условие е спазено по делата в главните производства.

83 На трето място, що се отнася до задължението за посочване на източника, следва да се отбележи, че член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 не предписва начина, по който трябва да се направи това посочване. Както беше отбелязано в точка 75 от настоящото решение, целта на тази разпоредба е да се разреши използването на промишлени дизайни на Общността с демонстрационна и учебна цел при осъществяване на търговска дейност като разглежданата в главното производство.

84 При тези обстоятелства, за да бъде спазено условието за посочване на източника, е важно именно избраният за тази цел вид посочване да позволява на нормално осведомения и в разумни граници наблюдателен и съобразителен потребител да установи лесно търговския произход на продукта, съответстващ на промишления дизайн на Общността.

85 Тъй като по делата в главните производства обаче посочването на източника е направено чрез поставяне на марка на Съюза, принадлежаща на титуляря на правата, предоставени от защитените промишлени дизайни на Общността, запитващата юрисдикция ще трябва също да определи дали такова посочване на източника е съобразено с правната уредба в областта на марките.

86 С оглед на всичко изложено по-горе на втория въпрос следва да се отговори, че член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че трето лице, което без съгласието на титуляря на предоставените от промишлен дизайн на Общността права използва, включително чрез сайта си в интернет, изображенията на продукти, съответстващи на такива промишлени дизайни, при законосъобразно пускане в продажба на продукти, предназначени за използване като допълнение към специфични продукти на титуляря на правата, предоставени от тези промишлени дизайни, за да обясни или да покаже съвместното използване на така пуснатите в продажба продукти и на специфичните продукти на титуляря на тези права, извършва действия по репродуциране с „демонстрационна“ цел, по смисъла на посочения член 20, параграф 1, буква в), като това действие е разрешено по силата на тази разпоредба, ако са спазени посочените в нея три кумулативни условия, което националната юрисдикция следва да провери.

По третия въпрос

87 В самото начало следва да се отбележи, първо, че запитващата юрисдикция уточнява, че поставя третия въпрос само с оглед на хипотезата, че се установи нарушаване от BigBen Германия и BigBen Франция на правата, предоставени на Nintendo от промишлените дизайни на Общността, поради това, че от една страна, произвеждат, предлагат, пускат в обращение, изнасят, внасят и складират за тази цел продукти, с които търгуват, или, от друга страна, поради използването на изображения на продукти, съответстващи на споменатите промишлени дизайни, в търговията с продуктите, които предлагат за продажба.

88 Макар да е вярно, че запитващата юрисдикция още не се е произнесла по наличието на нарушение на правата, предоставени от промишлени дизайни на Общността на ищеца по делото в главното производство, обратно на това, което предлага Европейската комисия, не може да се приеме, че по тази причина третият въпрос е недопустим. Наистина, само

националните юрисдикции, сезирани със спора, могат да преценят — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да могат да постановят решението си, така и релевантността на въпросите, които поставят на Съда. Впрочем установяването на такова нарушаване по делата в главните производства не е изцяло хипотетично (вж. в този смисъл решение от 4 май 2017 г., HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, т. 24).

89 Второ, трябва да се отбележи, че третият въпрос се отнася само до санкциите и мерките, поискани от ищеца в главните производства, които са изложени в точка 47 от настоящото решение и не са самостоятелно уредени в член 89, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002.

90 Трето, този въпрос се основава на предпоставката, че член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 е приложим по отношение на положение като разглежданото в главните производства. Запитващата юрисдикция си задава въпроси относно тълкуването на понятието „държавата, в която е извършено нарушението“ по смисъла на посочения член 8, параграф 2 при обстоятелства като тези по делата в главните производства, когато всеки ответник по делата в главните производства е упрекван за няколко нарушения, извършени в различни държави — членки на Съюза. Тя иска също да се установи дали в съответствие с член 15 от Регламент № 864/2007 посоченият по силата на тази разпоредба закон се прилага за случаите на съучастие.

91 Във връзка с това е важно първо да се отбележи, че според текста на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 той определя в случай на извъндоговорни отношения, произтичащи от нарушаване на единното общностно право върху обекти на интелектуална собственост, приложимото право за всеки неуреден от съответен акт на Съюза въпрос, като препраща към правото на държавата, в която е извършено нарушението.

92 Разбира се, поисканите в случая спрямо ответниците в главните производства санкции и мерки по делата в главните производства, които са предмет на третия преюдициален въпрос, са сред санкциите и мерките по член 88, параграф 2 и член 89, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 (вж. в този смисъл решение от 13 февруари 2014 г., H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, т. 52—54).

93 Като се вземе предвид това, тези разпоредби не регламентират посочените санкции и мерки самостоятелно, а препращат, както беше отбелязано в точки 47 и 89 от настоящото решение, към правото на държавите членки, което посочват, включително тяхното международно частно право. Поради това, доколкото международното частно право на държавите членки, с изключение на Кралство Дания, що се отнася до стълкновителните норми на приложимите закони по гражданскоправни и търговски дела спрямо извъндоговорните задължения, включително такива задължения в резултат на нарушаване на единното право върху интелектуалната собственост на Общността, е унифицирано с приемането на Регламент № 864/2007 (вж. в този смисъл решение от 21 януари 2016 г., ERGO Insurance и Gjensidige Baltic, C-359/14 и C-475/14, EU:C:2016:40, т. 37), това препращане, доколкото се отнася до международното частно право, трябва да се разбира в смисъл, че се отнася до разпоредбите на този регламент.

94 Що се отнася до понятието „държавата, в която е извършено нарушението“ по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007, тъй като в него няма никакво препращане към правото на държавите членки, за да се определят значението и обхватът му, в съответствие с припомнената в точка 70 от настоящото решение съдебна практика текстът на такава разпоредба от правото на Съюза по принцип трябва да има в целия Съюз самостоятелно и еднакво тълкуване, което трябва да се търси, като се вземат предвид контекстът на разпоредбата и целта, преследвана от правната уредба, от която тя е част.

95 В това отношение следва да се отбележи, че текстът на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 на френски език се позовава на закона на страната, в която „е нарушено това право“, „il a été porté atteinte à ce droit“. Такъв текст не позволява да се определи дали това понятие предполага активно поведение от страна на извършителя на нарушението в така посочената страна, като изключва мястото, където са настъпили последиците от това нарушение. Текстовете на тази разпоредба на други езици обаче, като испански, немски, италиански, литовски, нидерландски португалски, словенски и шведски, са по-експлицитни в това отношение, тъй като препращат към правото на страната, в която е „извършено нарушението“. Същото се отнася и за текста на английски език, в който се сочи правото на страната, „в която е извършено нарушението“.

96 Що се отнася до общата структура и до контекста на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007, от съображение 16 от този регламент се установява, че използването на еднообразни норми следва да подобри предвидимостта на съдебните решения и да осигури разумен баланс между интересите на лицето, чиято отговорност се търси, и увреденото лице. За целта посоченият регламент установява като общ принцип правилото lex loci damni, закрепено в член 4, параграф 1 от Регламента, по силата на което приложимият закон по отношение на извъндоговорно задължение е законът на страната, в която е настъпила вредата.

97 Както се установява от съображение 19 от посочения регламент, законодателят на Съюза все пак признава, че е необходимо да се предвидят особени стълкновителни норми за някои специални състави на непозволено увреждане, когато общото правило не позволява да се постигне разумен баланс между заложените интереси, като член 8, параграф 2 от този регламент представлява такава норма относно извъндоговорните задължения, възникнали в резултат на нарушения на унифицираните права върху интелектуалната собственост.

98 От това следва, че доколкото член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 предвижда специфичен критерий за привръзка, който се различава от общия принцип lex loci damni, предвиден в член 4, параграф 1 от този регламент, този критерий относно закона на „държавата, в която е извършено нарушението“ трябва да се разбира като различен от критерия на страната „в която е настъпила вредата“, посочен в член 4, параграф 1 от същия регламент. Поради това понятието „държавата, в която е извършено нарушението“ по смисъла на член 8, параграф 2 от същия регламент трябва да се тълкува в смисъл, че то се отнася до страната, в която е мястото, където е настъпил вредоносният факт, а именно на чиято територия е извършено нарушението.

99 Следва все пак да се посочи, че споровете във връзка с нарушаването на правата върху интелектуалната собственост се характеризират с особена сложност, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 64 от заключението си. Нерядко се случва един ответник да бъде упрекван за няколко действия по нарушение, така че няколко места биха могли да бъдат, като място, където е настъпил вредоносният факт, релевантната привръзка за определянето на приложимия закон.

100 Наистина, по силата на член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент № 6/2002, и както беше отбелязано в точка 49 от настоящото решение, правото, предоставено от на промишления дизайн на Общността, осигурява на притежателя си изключителното право да го използва и да забрани на всяко трето лице да го използва без неговото съгласие. Под „използване“ по смисъла на тази разпоредба следва по-конкретно да се разбира създаването, предлагането, разпространението на пазара, вноса, износа или използването на продукт, в който е включен или към който е приложен промишленият дизайн или складирането на такъв продукт за тези цели.

101 От друга страна, единният характер на правата върху интелектуалната собственост е защитен на цялата територия на Съюза, тъй като нарушенията може да бъдат извършени в много държави членки, което прави слабо предвидимо определянето на приложимия материален закон по отношение на въпросите, които не са самостоятелно уредени с релевантен акт на Съюза.

102 Съдът обаче вече е уточнил, че според съображения 6, 13, 14 и 16 от Регламент № 864/2007 неговата цел е да гарантира предвидимостта на решенията по делата, правната сигурност във връзка с приложимия закон и еднаквото прилагане на посочения регламент във всички държави членки (решение от 17 ноември 2011 г., Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, т. 34). Освен това, както се установява от съображения 16 и 19 от Регламент № 864/2007, по този начин законодателят на Съюза е искал чрез въвеждането на предвидените в този регламент критерии за привръзка да се постигне разумен баланс между интересите на лицето, чиято отговорност се търси, и на увреденото лице. При това положение предвиденият в член 8, параграф 2 от този регламент критерий за привръзка трябва да се тълкува, като се вземат предвид както припомнените по-горе цели, така и характерните особености на материята в контекста, на която той трябва да се прилага.

103 С оглед на тези цели при обстоятелства, когато един и същ ответник е упрекван за различни действия по нарушение, попадащи в обхвата на понятието „използване“, по смисъла на член 19, параграф 1 от Регламент № 6/2002, извършени в различни държави членки, за да се установи вредоносният факт, следва да се вземе предвид не всяко действие по нарушение, за което е упрекван ответникът, а да се прецени общо неговото поведение, за да се определи мястото, където първоначалното действие, с което започват действията по нарушение, за което е упрекван ответникът, е извършено или има опасност да бъде извършено.

104 Такова тълкуване позволява на сезираната юрисдикция да определи лесно приложимия закон, като използва един-единствен критерий за привръзка, свързан с мястото, където е извършено или има опасност да бъде извършено нарушението в основата на няколко действия, за които е упрекван ответник, в съответствие с целите, припомнени в точка 102 от това решение. Това тълкуване позволява също да се гарантира предвидимостта на така определения закон за всички страни по делата за нарушаване на правата върху интелектуалната собственост на Съюза.

105 Запитващата юрисдикция поставя освен това някои въпроси, чиято цел е да се определи приложимият закон по силата на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 при обстоятелства като разглежданите в главните производства.

106 Първата хипотеза на запитващата юрисдикция е относно положение, при което икономически оператор е упрекван за това, че предлага за продажба чрез сайта си в интернет, без съгласието на титуляря на правата, предоставени от промишлените дизайни на Общността, продукти, за които се твърди, че нарушават тези права, като този сайт е достъпен за потребители, намиращи се в държави членки, различни от държавата, в която е установен извършителят на нарушението.

107 Във връзка с това следва да се уточни, че действията, чрез които оператор използва електронната търговия, като предлага за продажба на интернет сайта си, предназначен за потребители, намиращи се в няколко държави членки, в нарушение на правата, предоставени от промишлени дизайни на Общността, продукти, които е възможно да бъдат видени на екран и да бъдат поръчани на същия сайт, представлява оферта за продажбата на такива продукти. По този начин такъв оператор прави по смисъла на член 19, параграф 1 от Регламент № 6/2002 на сайта си в интернет оферта и пуска на пазара продукти, за които се твърди, че са предмет на нарушение, а тези действия спадат към понятието „използване“ по смисъла на тази разпоредба.

108 При такива обстоятелства трябва да се приеме, че вредоносният факт е поведението на оператор, предлагащ за продажба продукти, за които се твърди, че са предмет на нарушение, именно чрез публикуването на предложение за продажба на сайта си в интернет. Поради това мястото, където е извършено нарушението, по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 е там, където е започнал процесът на публикуването на предложението за продажба на интернет сайта на този оператор.

109 Що се касае до втората хипотеза на запитващата юрисдикция, с която тя си поставя въпроса за приложимия закон, когато оператор организира транспортирането в държава членка, различна от тази, в която е установен, чрез трето лице предприемач, продукти, за които се твърди, че нарушават защитени с промишлен дизайн на Общността права, важно е да се подчертае, че както беше уточнено в точка 103 от настоящото решение, за да се установи вредоносният факт по смисъла на член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007, следва не да се вземе предвид всеки отделен акт на нарушение, за който е упрекван ответникът, а да се прецени общо поведението на този ответник, за да се определи мястото, където първоначалното действие, с което започват действията по нарушение, за което е упрекван ответникът, е извършено или има опасност да бъде извършено от него.

110 Накрая, във връзка въпроса на запитващата юрисдикция относно приложимия закон за действията на съучастие, следва да се отбележи, че запитващата юрисдикция не излага причините, поради които си задава въпроси за тълкуването на член 15 от Регламент № 864/2007 и които биха позволили на Съда да бъде полезен с отговора си на този въпрос, поради което по силата на член 94 от Процедурния правилник на Съда трябва той да се счете за недопустим.

111 С оглед на всичко изложено дотук на третия въпрос следва да се отговори, че член 8, параграф 2 от Регламент № 864/2007 трябва да се тълкува в смисъл, че понятието за страна, „в която е извършено нарушението“, по смисъла на тази разпоредба се отнася за страната, където е мястото на настъпване на вредоносния факт. Когато един и същ ответник е упрекван за различни нарушения, извършени в различни държави членки, за да се определи вредоносният факт, трябва не да се вземе предвид всяко действие по нарушение, за което е упрекван извършителят, а да се прецени цялостно поведението на този ответник, за да се определи мястото, където първоначалното действие, с което започват действията по нарушение, за което е упрекван ответникът, е извършено или има опасност да бъде извършено от него.

По съдебните разноски

112 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността във връзка с член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че когато международната компетентност на сезиран с иск за нарушение съд, произнасящ се по промишлени дизайни на Общността, по отношение на един първи ответник се основава на член 82, параграф 1 от Регламент № 6/2002, а по отношение на втори ответник, установен в друга държава членка, на член 6, точка 1, във връзка с член 79, параграф 1 от Регламент № 6/2002, поради това че този втори**

ответник произвежда и доставя на първия продукти, които той продава, този съд може по искане на ищеца да приеме мерки по отношение на втория ответник по член 89, параграф 1 и член 88, параграф 2 от Регламент № 6/2002, включващи също и действията на този втори ответник, различни от свързаните с посочената по-горе верига за доставки, и с обхват за цялата територия на Европейския съюз.

2) **Член 20, параграф 1, буква в) от Регламент № 6/2002 трябва да се тълкува в смисъл, че трето лице, което без съгласието на титуляря на предоставените от промишлен дизайн на Общността права използва, включително чрез сайта си в интернет, изображенията на продукти, съответстващи на такива промишлени дизайни, при законосъобразно пускане в продажба на продукти, предназначени за използване като допълнение към специфични продукти на титуляря на правата, предоставени от тези промишлени дизайни, за да обясни или да покаже съвместното използване на така пуснатите в продажба продукти и на специфичните продукти на титуляря на тези права, извършва действия по репродуциране с „демонстрационна“ цел по смисъла на този член 20, параграф 1, буква в), като това действие е разрешено по силата на същата разпоредба, ако са спазени посочените в нея три кумулативни условия, което националната юрисдикция следва да провери.**

3) **Член 8, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“) трябва да се тълкува в смисъл, че понятието за страна, „в която е извършено нарушението“, по смисъла на тази разпоредба се отнася до страната, където е мястото на настъпване на вредоносния факт. Когато един и същ ответник е упрекван за различни нарушения, извършени в различни държави членки, за да се определи вредоносният факт, трябва не да се вземе предвид всяко действие по нарушение, за което е упрекван извършителят, а да се прецени цялостно поведението на този ответник, за да се определи мястото, където първоначалното действие, с което започват действията по нарушение, за което е упрекван ответникът, е извършено или има опасност да бъде извършено от него.**

Подписи